

[Justitsministeren.]

deles tilfredsstillende Resultater.

Med Hensyn til Arbejdet i Fængslerne for at udvikle de paagældende vil jeg gerne nævne over for det ærede Medlem Hr. Hjerminde, at der her gøres et meget stort Arbejde fra Fængselsvæsenets Side, og at alle Kræfter er sat ind paa, at dette Fængselsophold ikke blot skal være en Afspærring fra Friheden eller en Straf, men i allerhøjeste Grad skal være en Opdragelse, en Opdragelse til at vende tilbage til Samfundet som gode Borgere. Derfor er ogsaa Undervisningen sat stærkt i System inden for Fængslerne i disse Aar, og det er naturligt ogsaa udstrakt til at omfatte de almindelige kriminelle Fanger. Der er ved Fængselsvæsenet i disse Aar, medens jeg har været Justitsminister, ansat en særlig Lærerkonsulent, som rejser rundt til Fængslerne, forhandler med Lærerne og sætter hele det undervisende Arbejde i System. Jeg tror derfor, at man kan sige, at der med dette Arbejde gøres en stor Indsats, for at Fængselsopholdet kan blive det, som det først og fremmest skal være, nemlig en opdragende Tid for dem, der afsoner deres Straffe.

Til det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen vil jeg gerne sige, at det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem udtalte, at jeg for mange Aar siden har gjort mit til Talsmand for Genindførelse af Dødsstraf i Danmark. Der var ikke Tale om paa det paagældende Tidspunkt at genindføre Dødsstraffen i Danmark, der var Tale om at bevare Dødsstraffen i Straffeloven. Naar jeg gjorde mig til Talsmand dengang for dette — jeg skal ikke komme ind paa en større Gentagelse af Argumenterne —, gjorde jeg det ud fra den Betragtning, at det var rimeligt i Straffeloven at have staaende som den store Advarsel over for dem, der ikke respekterede andres Liv, at de selv maatte risikere at miste deres Liv. Jeg udtalte udtrykkeligt dengang, at det ikke var min Mening, at man, efter i nogle og fyrrø Aar ikke at have eksekveret Dødsstraf i Danmark, saa pludselig skulde gaa til at eksekvere Dødsstraf i stor Udstrækning, men jeg fandt, at det var urimeligt, at man slettede Dødsstraffen og derigennem over for de paagældende i Virkeligheden udtalte, at hvor bestialske Handlinger de end begik, saa garanterede Samfundet dem for, at deres eget Liv kunde de ikke miste. Jeg ønskede derfor Døds-

straffen bibeholdt som den store Advarsel, men samtidig ønskede jeg, efter den Praksis, der havde dannet sig, at den kun skulde bruges undtagelsesvis.

I øvrigt fremførte jeg ogsaa ved denne Lejlighed, at der kunde komme en Situation, hvor man vilde synes, det var heldigt at have Dødsstraffen staaende i Straffeloven. Jeg maa sige, at Tiden har givet mig Ret heri og har givet de Medlemmer af Rigsdagen, der støttede mig dengang, Ret, idet det havde været en Behagelighed, om vi havde haft Dødsstraffen, saaledes at vi ikke skulde have indført den igen ved Straffelovsrevisionen.

Til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard vil jeg gerne sige, at jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Højesteret er for streng i sine Domsafgørelser med Hensyn til Dødsstraffens Anvendelse. Jeg mener ikke, det vilde være rigtigt, om jeg gjorde det i den Stilling, jeg er Indehaver af. Men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at jeg gaar til Gennemgangen af enhver Benaadningsansøgning med den Indstilling, at jeg meget gerne ser, at der kan findes menneskelige Hensyn, senere Oplysninger eller andre Grunde, der kan motivere en Benaadningsindstilling fra min Side. Paa den anden Side mener jeg, at det ogsaa maa være det, der er Kriteriet for min Stilling som den, der skal indstille til Benaadning, at der er særlige Hensyn, som maaske ikke har været til Bedømmelse for Landets øverste Ret, eller særlige Oplysninger, som senere er kommet til, som skal kunne motivere, at jeg gennem Benaadningsindstilling skal kunne tage en fra Højesteret afvigende Stilling. Jeg mener derimod ikke, det kan blive min Op-gave at prøve paa at ændre ved den Praksis, som Højesteret mener at maatte følge med Hensyn til Dødsstraffens Idømmelse. Jeg mener, at her maa det være Landets øverste Ret, der afstikker Grænserne. Kun hvor særlige Hensyn gør sig gældende, særlige menneskelige Hensyn eller senere Oplysninger, kan Justitsministeren benytte sin Benaadningsindstillingsret. Hvis den Vej ikke blev fulgt, mener jeg, at vi vilde komme ind paa i Virkeligheden at have 2 Højesteretter, nemlig Landets Højesteret og Justitsministeren, og det mener jeg ikke vilde være heldigt.

Jeg har, som det er ærede Medlemmer bekendt, indtaget det principielle Standpunkt, at i ethvert Tilfælde, hvor en døds-